

Esoterische Kring 1982-1983
Nummer 6, 8 mei 1983

PARADOXEN

Inleiding

Deze keer hebben we een gastspreker uit een periode die een beetje dichter bij uw eigen tijd staat. Hij is onder meer een amateur-wetenschapper (dat is hier kennelijk nodig), daarnaast heeft hij zich beziggehouden met spiritisme, logeactiviteiten en wat dies meer zij. Zijn visie op het heelal bestaat hoofdzakelijk uit het erkennen van paradoxen en eer poging daar dan toch nog weer uit te komen.

Wanneer ik met een paradox te maken heb zeg ik meestal; het is een onwaarschijnlijkheid die in een waarschijnlijkheid verpakt is. En dan ken ik er heel veel. Zo is er b.v. een paradox die zegt: "Om goed te kunnen leven moet je een slecht mens zijn." Dat is heel begrijpelijk als je kijkt naar wat men tegenwoordig onder het goede leven verstaat. Een playboy moet iemand zijn met een volwassen inkomen. Daar heb je ook alweer zoiets.

Geestelijk gezien zijn er natuurlijk ook bepaalde paradoxen. B.v.: Er is een God. Van die God merk je eigenlijk niets. Het enige wat je van God merkt is, dat men zegt dat hij er is; men zegt in Zijn naam wat je moet doen, maar als je niet doet wat men zegt dan zegt God niets.

Dat zijn van die paradoxen waarmee je te maken krijgt. B.v. het feit, dat je reïncarneert. Als je dood gaat dan begin je te leven. Als je dan met dat leven geen raad meer weet ga je dood en reïncarneer je weer.

Het zijn allemaal van die zaken, waar je een beetje vreemd tegenover staat en die ergens waarheid in zich bevatten, maar nooit helemaal waar zijn. Daarom heb ik gedacht: hij zal waarschijnlijk wel erg diepzinnig worden, dus laat ik het maar op een gewone manier doen.

Mij valt altijd weer op, dat we absolute waarden proberen te hanteren. Iets is goed. Hoe weten we dat het goed is? Iedereen zegt dat het goed is, dus is het goed. Maar als je kijkt, hoe het met de wereld gaat dan zou goed best wel eens net verkeerd kunnen zijn. Waaraan meten wij eigenlijk ons leven af? We kunnen zeggen: Ik ben een goed mens. Maar zijn we wel zo goed? Wat hebben we in feite veroorzaakt?

We kunnen zeggen: Ik ben geestelijk wel hoog gestegen. Maar waar baseren we dat op? Op het feit, dat we denken dat we meer zijn dan een ander? Op het feit, dat anderen denken dat wij meer zijn? Of is er een feitelijk criterium voor te handhaven? Ik ben bang, dat dat niet het geval is voor zover ik dat kan nagaan. Integendeel, ik heb het gevoel, dat je met al die verschillende oordelen en beoordelingen altijd weer vast loopt tegen de feiten.

Misschien bevinden wij ons in een positie, waarbij wij met ons geestelijk denken een klein beetje te ver zijn vervreemd van de werkelijkheid. Want de werkelijkheid is de werkelijkheid van mensen, niet als massaliteit, massa is niets, maar eerder als eenlingen, elk met hun eigen weg, hun eigen probleem, hun eigen zoeken naar waarheid, hun eigen kracht en hun eigen zwakte.

Wanneer wij die allemaal samenrijmen en we proberen er getallen van te maken, dan zijn we bezig appels, peren en tomaten bij elkaar op te tellen. Dat kan gewoon niet. Want wat je dan optelt is zo algemeen, dat je van geen van de soorten apart een conclusie kunt trekken. Dat is een van de grote nadelen van b.v. de economie, maar net zo goed van de theologie. Want als ik zeg dat God dit en dat heeft gezegd,, dan wil ik dat wel accepteren. Ik weet het niet zeker, maar ik wil dat wel aannemen.

Maar wanneer dit de enig juiste weg zou moeten zijn en ik kijk naar al die verschillende volkeren met hun andere mentaliteit, hun andere culturele achtergronden, hun ander gedrag,

hun menselijke waardering voor zichzelf en voor anderen, dan zeg ik: dat kan nooit helemaal kloppen.

Wie in Europa weet iets over het gemoedsleven van een Chinees? Je kunt zeggen: het zijn ook mensen. Zeker, dat is waar. Maar kunt u nu werkelijk zeggen hoe een Chinees bepaalde dingen ervaart en dit in een werkelijke maatstaf uitdrukken tegenover b.v. de Nederlander? Ik ben bang dat dat niet gaat. Er zijn ergens grenzen; er zijn verschillen waardoor je kunt zeggen de een zal de ander nooit helemaal begrijpen.

Op dezelfde manier gaat het volgens mij ook met het geloof. Wanneer ik geloof in een God, dan moet dat voor mij ook een God zijn Die voor mij werkt, Die voor mij spreekt. Zeg ik nu: dit is de enige God, dan verklaar ik niet alleen het godsbegrip van een ander als zijnde onwaar, maar ik ga zelfs een beetje verder ik zeg dat zij minderwaardig zijn. En wanneer ik een minderwaardigheid van de ander predik maak ik dan mezelf eigenlijk niet minderwaardig? Het is maar een vraag.

Wanneer ik mij bezighoud met de diepste geheimen van b.v. de alchemie, dan weet ik het wel. Je kunt alchemistisch grote levensgeheimen en ook geestelijke geheimen uitdrukken en omschrijven in zeer cryptische termen. Wanneer wij in onszelf inderdaad de kracht beheersen, het levensvuur, de levenskracht beheersen, dan kunnen wij in onszelf de meest krankzinnige dingen doen. Dat is waar.

Maar hoeveel mensen zullen in staat zijn om die feitelijke concentratie op te brengen? Hoeveel mensen bezitten dat feitelijke begrip van hun innerlijke kracht en hun innerlijke waarde? Het zullen er toch maar heel weinig zijn. Omdat een paar mensen deze op zich uitstekende eminente weg volgen, moet ik dan zeggen dat alle andere wegen dus minder waard zijn? Ik weet het niet.

Voor mij is – wanneer je al over paradoxen praat – een van de grootste paradoxen de wijze, waarop de mens de medemens benadert met een absoluut onbegrip van werkelijkheden met allerlei bijna ijlhoofdige denkbeelden en op de achtergrond eigenlijk een onmenselijkheid, die gewoon voortkomt uit het onvermogen om de mens als mens te erkennen en te waarderen zoals die is.

Dan kun je zeggen: Wat heb ik er aan? Misschien niet veel, ik geef dat graag toe. Maar ik ben de inleider en ik mag dus ook minder saillante zaken zeggen, dacht ik.

Wanneer je bezig bent te zoeken naar waarheid vind je wel veel waarheden, die betrekkelijk zijn. Je vindt nooit iets wat absoluut is. Wanneer je probeert om een stelling op te bouwen (en hoe vaak gebeurt dat niet waarmee je alles wilt samenvatten van de hemel en de aarde en desnoods de hel erbij, dan is dat misschien een heel mooi en sluitend systeem; op bepaalde punten hoeft dat niet onjuist te zijn, maar wie kan u zeggen, dat dit allemaal geheel waar is?

Er is gewoon geen maatstaf. Daarom is voor mij een van de maatstaven waaraan ik mij altijd maar vasthoud deze: Ik ben voor mijzelf de arbiter; ik ben de scheidsrechter. Goed en kwaad dat moet ik zelf uitmaken. En zolang ik mezelf niet probeer te bedriegen zal dat voor mijn ontwikkeling wel goed liggen.

Wat anderen betreft, wie ben ik om die ander te beoordelen? Ik ken hem niet helemaal. Zelfs wanneer ik hem helemaal ken, ken ik dan alle drijfveren, alle finesses? Ik denk het niet. Misschien is het daarom ook wel dat men in vele kringen zegt, dat God de enige is Die mag oordelen. Maar als Hij de enige is die mag oordelen, wat moet je dan doen met de rechterlijke macht, de advocatuur, de justitie? De mens heeft die eenmaal nodig. Maar laten we dan niet meer spreken over rechtvaardigheid of zo. Laten we er gewoon over praten dat we regels nodig hebben om te leven en dat we naast de regels, die we nodig hebben om enigszins tot een samenleving te kunnen komen, dan ook nog eens een keer behoefte hebben aan een innerlijke waarheid, een werkelijke wet, die we alleen voor onszelf kunnen doorgronden en kennen.

Dan zit ik onmiddellijk opgescheept met alle kosmische wetten. U kent ze wel: wet van compensatie en gelijkblijvende velden, noem maar op. Al deze wetten bestaan. Zullen ze altijd werkzaam zijn? Dat is een vraag. Persoonlijk denk ik dat ze werkzaam zijn doordat wij geloven dat ze bestaan.

Maar ik vraag me altijd weer af hoeveel van de wereld die ik in mijn sfeer zie is eigenlijk het product van mijn denken? Ik vertaal de dingen in iets wat ik ken. Dan zeg ik: die bekende wereld is dus rond mij. Nu, dat is onzin, dat kan toch niet? Een waarheid moet onveranderlijk zijn; die kan nooit van karakter veranderen. Maar de waarheden van mensen en van geesten veranderen trouwens ook voortdurend. Dat kan toch nooit de waarheid zijn?

Misschien dat wij alle dingen scheppen. Een kennis van mij heeft eens tot grote ergernis van sommige aanwezigen gezegd, dat de mens uiteindelijk zijn God scheidt of althans zijn beeld er van. Toch geloof ik dat dat waar is. Ik denk dat de mens in zijn God eigenlijk zijn eigen onvermogen sublimiert tot een almacht, dat hij zijn eigen kwaliteiten en eigenschappen, zelfs zijn sociale achtergrond mee interpreteert om dat ingrijpen, de wil en de wet van die God dan maar duidelijk te maken. Als je al die dingen die je zelf hebt ingebracht weghaalt blijft er niets over. Of misschien iets onbekends.

Maar hoe veel van uw eigen wereld is waar? Een oud argument, ik weet dat wel. Maar is het eigenlijk geen paradox, dat mensen zich te barsten lopen om een stukje papier te pakken te krijgen, waar éénuizend op staat, terwijl de eigenlijke vervaardigingskosten op f.2,50 liggen? Toch is dat waar. Is dat briefje van duizend echt duizend gulden waard of niet?

Je kunt zeggen: "Ja, voor ons wel, want anderen nemen ook aan dat het duizend gulden waard is." Aha: Dus doordat wij een voorstelling fixeren op een op zichzelf waardeloos object wordt het waardevol. Ik vind dat een beetje paradoxaal.

De hele samenleving is gebaseerd op allerlei maatstaven waarvan we kunnen weten, dat ze niet reëel zijn maar die we als werkelijkheid aannemen en die daardoor in zekere mate nog functioneren ook.

Wie denk je zelf te zijn? Ook zo'n moeilijk probleem. Er zijn mensen, die denken: ik ben een heel goed mens, en het gekke in, dat ze door dit te denken het kwade in zichzelf een beetje onderdrukken. Dus ze worden inderdaad betere mensen. Maar alleen wanneer het goede wat zij zoeken nu ook voor anderen goed is worden zij door anderen ook nog een goed mens genoemd. En zodra die anderen zeggen: je bent goed, dan kunnen ze niet meer ontkomen aan de weg, die ze zelf in het begin als goed hebben aangeduid.

Er zijn heel wat mensen gewoon gedwongen om in een bepaalde levenshouding voort te gaan – of ze het beseffen of niet – alleen omdat de hele wereld iets; wat zij oorspronkelijk goed vinden als zodanig hoog, goed en waardevol is gaan beschouwen, dat er geen enkele kans meer is om af te wijken zonder gelijktijdig afstand te nemen van hun beeld omtrent zichzelf, van alles wat voor hun betekenis heeft.

U hebt er misschien nooit over nagedacht Ik weet niet of dit nu een esoterisch probleem is. Trouwens, ik heb wel ontdekt dat de meeste esoterische problemen ontstaan door esoterici die zelf niet begrijpen wat ze eigenlijk zeggen.

Maar wie de waarheid zoekt, wie de werkelijkheid wil vinden, wie de kracht wil vinden enz., die zal volgens mij toch moeten uitgaan van iets wat onveranderlijk echt is, wat blijvend is. Het blijkt dat dit niet het geval is.

Dan vraag ik u ook, waarde esoterici, wat is uw geestelijke bewustwording waard? Is dat nu werkelijk een innerlijke hoogheid die u bereikt of is het misschien alleen maar een ogenplooien van een persoonlijke weg, het vinden van een stukje van een persoonlijke waarheid? Of is het misschien alleen maar zelfbedrog, een ontkomen aan dingen die je eigenlijk wel weet, maar die je op grond van een met anderen gedeelde mening dan terzijde kunt stellen?

Het feit dat je zoekt naar waarheid maakt je natuurlijk al een beetje esoterisch. Een beetje esoterisch bewust zelfs. Want de meeste mensen die denken de waarheid te hebben, die zoeken er niet naar. Maar daardoor zijn ze ook nooit in staat uit te maken wat waar is en wat niet waar is.

U zoekt naar de waarheid. Goed. Indien u zoekt naar de waarheid dan kan er voor u een innerlijke waarheid bestaan, mits die waarheid in uzelf één vaste en onveranderlijke kern heeft. Ik wil nog niet eens zeggen, dat de uitdrukking die u voor die waarheid gebruikt hetzelfde moet blijven. Die kan elke keer nog weer een beetje anders zijn. Maar er moet één

vast punt zijn. Dat is je diepe innerlijke zekerheid. Dat is een waarheid waaruit je leeft, waardoor je leeft, waarmee je leeft.

Dan is de esoterie helemaal niet meer het opbouwen van het ik in een algemeen systeem dan blijft er alleen nog maar over het duidelijker omschrijven van de waarheid die in jezelf leeft en door het weg doen vallen van allerlei illusies en oogkleppen uiteindelijk zo ver komen, dat je ook buiten je iets van de waarheid gaat beseffen.

Het is een rare situatie als ik het zo bekijk. Misschien dat ik ook als inleider mij veel beter buiten dergelijke vragen had kunnen houden. Maar als je een gastspreker krijgt die over paradoxen gaat spreken, althans zich daarmee voornamelijk heeft bezig gehouden dan vraag ik me toch wel af waarover je dan als inleider moet spreken. Natuurlijk, ik heb contact gehad met de man en hij heeft mij het een en ander verteld, daar dat kwam mij dusdanig paradoxaal voor, dat ik hem gevraagd heb om dat vooral te vereenvoudigen als hij hier voor u zal spreken.

Per slot van rekening wartaal spreken is geen kunst, daar zij zo veel mensen in gespecialiseerd. Maar hier op deze bijeenkomst willen we toch in ieder geval graag dat iedereen begrijpt wat we willen zeggen. Dus niet zoals een wetsontwerp b.v. dat prima geformuleerd is en waar een klein boek van 220 bladzijden is bij gevoegd om te verklaren wat ze in die 2 bladzijden eigenlijk bedoeld hadden.

Het zijn allemaal dingen, waar je als inleider een beetje tegenaan zit te hikken. Natuurlijk heb ik wel wat te zeggen; dat heb ik ook geprobeerd. Maar ik moet met allerlei dingen rekening houden; Voor mij is het volledig waar, dat een esotericus iemand is, die een stuk innerlijke waarheid vindt en die waarheid ook buiten zich zodanig weet te herkennen, dat hij er wat mee kan doen.

Maar kan ik nu zeggen: Dus zijn er geen andere esoterici? Ik weet het niet. Misschien dat mensen, die wegdrongen in een klooster en alleen nog maar tot God bidden voor de wereld, in zeker opzicht beter zijn dan ik, verder zijn dan ik. Wie zal dat zeggen? Alleen weet ik één ding, de weg die zij gaan naar hun waarheid, is niet de weg die ik kan gaan op grond van de waarheid zoals ik die in mijzelf erken.

Ik denk – neem me niet kwalijk, het is maar een vermoeden – dat iemand, die zijn hele leven zich alleen maar met theorie heeft bezig gehouden, in een volgende incarnatie voor de droeve taak komt te staan alles, wat hij eens zelf heeft geleerd, in de praktijk waar te maken. Vandaar dat er zo veel mensen zijn met ongelukkige incarnaties.

Trouwens, u weet hoe dat gaat: het is op aarde ook begonnen met gezwam in de ruimte en nu hebben we de eerste ruimtevaarders! Er zal nog wel eens een gebeurtenis zijn waardoor de mensen ook geestelijk aan de ruimtevaart beginnen.

Er is zo veel gesproken over God, dat het bijna onvermijdelijk is, dat er ergens op aarde weer eens iets of iemand komt die dat contact heeft met die God. En dan niet alleen maar een contact met mooie woorden en mooie gebeden, maar iemand die gewoon zegt: "Uit de kracht van God doe ik dit en doe ik dat, dit is waar en dat is niet waar." Ik zal niet zeggen, dat alles wat hij verkondigt dan waar is voor mij, maar hij kan in ieder geval de bewijzen scheppen.

Weet u, Jezus was een groot leraar. Ongetwijfeld. Maar hij zou voor mij altijd maar een theoreticus zijn gebleven, als hij ook niet eens een paar zieken had genezen. Duivel uitdrijven kun je nog psychologisch verklaren. Maar wanneer je iemand die verlamd is werkelijk van zijn bed laat opstaan of iemand die schijndood is weer wakker weet te krijgen, dan vind ik dat een dusdanige prestatie, dat ik zeg: die kracht die in deze mens aanwezig is, is naar buiten gekomen.

Dat is de basis van de waarheid Of alles wat hij gezegd heeft nu in zich het patroon van die waarheid weergeeft zoals wij dat begrijpen, is weer een heel andere kwestie. Wij kunnen van de waarheid een illusie maken. Soms doen we net alsof de illusie een waarheid is.

Dat vind ik ook zo iets moois: "Gelijkgerechtigheid voor allen." Dames, even niet boos worden. "De gelijkheid van de seksen." Dames, dat kan niet, daar bent u te ongelijk voor. "De gelijkheid van alle volken en rassen." Dat kan wel, maar als je dat duldingspatroon helemaal doorzet, dan moet je niet boos worden als de koppensnellers in Nederland komen en een kop snellen. Want dan moet je zeggen: dat is een deel van hun culturele achtergrond. Dat mag

eigenlijk niet, maar je moet het begrijpen en daarom moet je ze mild behandelen. Dat doe je dan ook totdat je zelf je kop kwijt raakt.

Ik wil maar zeggen, dat je niet allerlei dingen kunt waarmaken ook al geloof je er aan. Elke mens gelijk? Vergeet het maar. Elke mens leeft op zijn eigen manier. We kunnen misschien wel een algemene indeling maken, maar zijn we met die indeling dan klaar? De beul, die vandaag een hele kroeg kort en klein slaat, zal morgen misschien zijn eigen leven wagen om een hondje te redden. Of hij zal zich misschien terwijl hij nooit zo ijverig is geweest, ineens tot uitputting toe inspinnen alleen maar om een kind gelukkig te maken.

Dat kun je toch niet rijmen, dat is toch paradoxaal? Hoe kun je dan een algemene norm stellen? Je kunt b.v. niet zeggen: alle Surinamers zijn lui. (Ofschoon, ons voorbeeld doet natuurlijk ook wat en er zijn heel wat Nederlanders in de omgeving, dus ze kunnen het wel worden). Maar dat ze a priori lui zijn? Idee. Dat kunnen we gewoon niet geloven; dat is niet reëel.

Er zijn luie Surinamers, ja. Er zijn luie Nederlanders, er zijn luie Turken, er zijn luie Algerijnen, Spanjaarden, Italianen, Russen, Engelsen, noem ze maar op. Maar wil dat zeggen, dat je dat van een ras kunnen zeggen? Nee. Kun je het zeggen van een bepaald soort mensen, b.v. alle Jehovagetuigen zijn eenvoudigen van geest? Dat weet ik niet. Als je naar de bazen kijkt ben ik bang dat het niet helemaal klopt. Zo kan ik doorgaan.

Dan kom ik terecht bij mijn conclusie t.a.v. mijn onderhoud met de gastspreker. Ik heb geprobeerd het voor jullie uit te werken. Ik geloof niet, dat er één onaantastbare en onveranderlijke waarheid bestaat op aarde. Ik geloof ook niet dat er één onveranderlijke waarheid en erkenning bestaat in de meeste sferen, buiten misschien de meest vormloze. ik geloof niet, dat alle duivels even slecht zijn en alle engelen even goed. Ik geloof eenvoudig dat eenieder zichzelf is en zijn eigen weg naar de waarheid moet gaan. En ik meen, dat we ons daarop moeten baseren.

Niet: wat is voor een ander waar, maar wat is voor mij waar. Nooit zeggen: door mijn waarheid ben ik meer dan een ander; maar zeggen: door mijn waarheid word ik meer mijzelf en kan ik misschien me van mijzelf meer bewust worden.

Ik denk dat we juist door nies: alles onder een noemer te brengen maar door verschillen te accepteren dichter bij de waarheid komen dan door onze pogingen om voor alles één lijn en één oplossing te vinden.

Daarom geloof ik ook, dat ware esoterie bestaat uit het vinden van je eigen innerlijke zekerheid, je eigen innerlijke waarde en niet die van een ander. Dan geeft het niet wie ze ook verkondigt; of het de paus is, de Rozenkruisers of welke andere groep u maar wilt; of een of andere guru. Nee, het gaat om uw eigen waarheid.

Werkelijke esoterie is de weg naar jezelf. Maar het is niet de weg alleen tot verhoging van je eigen wezen. Het is eenvoudig de weg naar de waarheid je zelf mede bent, waarvan je deel uitmaakt en het dan uiten van deze waarheid als een noodzak die door deze erkenning zelf voor je moet ontstaan.

Als deze gastspreker op zijn manier de paradoxen van het leven probeert te behandelen zoals hij ze heeft leren kennen, zoals hij ze beschouwt, ziet en beleeft, dan wil ik u er toch op wijzen, dat hij u iets laat zien van zijn weg, van zijn waarheid en van zijn wezen. Dat betekent dan nog niet dat die weg de uwe is. Dat zult u innerlijk zelf moeten uitmaken.

Alleen als we op deze manier alles wat anderen ons geven proberen te gebruiken om onszelf te ontdekken, onze onveranderlijke waarheid diep in de kern van ons bestaan juister te beseffen en er beter mee te werken, dan geloof ik, dat er inderdaad sprake zal zijn van een esoterische bewustwording. Dan zal er sprake zijn van een exoterisch effect daarvan. Ik geloof dat we dan de waarheid in de wereld helpen ontstaan omdat anderen, misschien zelfs in het bestrijden van onze waarheid wel genoopt zullen worden hun eiren waarheid te ontdekken.

Dat is alles wat ik te zeggen heb. Dat is misschien niet veel. Ik zeg nogmaals: van de inleider moet je niet te veel verwachten. Maar het is toch misschien de moeite waard er over na te denken. Als u gelooft dat ik grote stommiteiten heb gezegd mag u rustig tegen uw God zeggen: "Vergeef het hem."

Na de pauze spreekt de gastspreker van vanavond. U weet het: tamelijk dichtbij uw tijd, amateur-wetenschapper, liefhebber van alle geesteswetenschappen en alle mystiek. En ongetwijfeld (want anders zouden we hem niet gekozen hebben) een geest, die zeer zeker in het licht leeft en die vanuit het licht voor zich zeker ook een bepaalde invloed en kracht heeft weten te winnen.

Ik hoop, dat hij u zal confronteren met een stukje, van uw eigenlijke innerlijke waarheid en u zal helpen daar wat mee te doen.

DE GASTSPREKER

Men heeft mij als gast in uw midden genodigd. Op zich is dat reeds een kleine paradox, want naarmate je meer beseft, ben je deel van meer. En om dit meer duidelijk te maken moet ik tijdelijk minder worden. De gehele kosmos schijnt opgebouwd te zijn uit dergelijke uitzonderlijke tegenstellingen en onmogelijkheden, die alleen theoretisch mogelijk zijn.

U herinnert zich ongetwijfeld de wedloop tussen het renpaard en de slak. De slak krijgt een voorsprong en bij elke volgende stap legt het paard de helft van de afstand die de slak reeds heeft afgelegd eveneens af. De vraag wanneer haalt het paard de slak in? Het antwoord is: nooit.

Voor ons is daarin een wijze les gelegen. Wanneer je begint met de kennis van de natuur, met de vele verschijnselen en wetten, die er nu eenmaal in het menselijk leven bestaan, dan denk je steeds weer: wij kunnen de waarheid inhalen, we zullen de onveranderlijke feiten kunnen constateren. Maar altijd weer blijkt, dat de schijnbare slak van de werkelijkheid niet is in te halen. Misschien wel omdat naarmate we dichterbij de waarheid komen het voor ons moeilijker wordt om haar te beseffen.

Ook dat lijkt wel een paradox te zijn. Maar van uit mijn eigen ervaring kan ik u verzekeren dat dit waar is. Het is alsof je b.v. door een kijker naar de maan staat te turen. Je ziet de hele maan, althans een zijde, zonder meer. Je kunt daar de kraters zien en de verschillende zeeën. Maar ik denk, dat als je op de maan zou staan je maar een heel klein stukje van die maan in verhouding zou zien.

Wanneer we dicht bij de waarheid komen worden we ons pas bewust van de grote complexiteit daarvan. Voor u is het allemaal heel eenvoudig. U leeft. U heeft een geestelijk bestaan. U heeft dus ook in uzelf kracht. Maar die kracht in zichzelf blijkt weer uitermate complex te zijn. Ze bestaat uit zo veel verschillende trillingen, zo veel verschillende hardheden, doordringingsvermogen dus, dat je eigenlijk niet meer kunt spreken over: ik heb één kracht. Je zou eigenlijk moeten zeggen: Ik heb talloze krachten die ik tot een eenheid voor mijzelf in mijn wereld samenbreng.

Ook als je probeert om de waarheid te zien is het vanaf de aarde gemakkelijk om te zeggen: Er is een God. Er moet een God zijn. Maar hoe dichterbij je komt bij de denkende basis van alle bestaan, hoe groter ze wordt, hoe onoverzichtelijker aan een kant en hoe scherper in detail aan de andere kant op het punt dat je benadert.

Zo dacht ik op aarde, dat ik iets wist van de natuur, dat ik iets wist van God. Nu, na lange jaren van geestelijk klimwerk (ook alweer een contradictie, want een geest klimt of stijgt niets zij omvaamt alleen meer) ben ik dan zo ver, dat ik niet meer weet dan dat alles God is. Ik kan niets meer zien dat niet God is.

U ziet het: de wereld – ook die van de geest – is er één waarin de meest krankzinnige tegenstellingen voorkomen. Het is een wereld, waarin krachten die eens simpel leken opeens blijken te zijn opgebouwd uit ontelbare verschillende machten, krachten en werkingen. Toch is het een wereld, waarin je met je begrip toch iets meer kunt doen.

In mijn tijd heb ik mij o.a. beziggehouden met het gedrag van kristallen onder lage temperaturen. Ik heb gezien, dat er weliswaar een kristalrooster aanwezig blijft en dat dit hetzelfde is in alle gekristalliseerde vorm van dezelfde substantie, maar aan de andere kant heb ik toch wel gezien, dat er een andere verhouding tussen deze raamlijnen in het kristal ontstond. De eigenschappen van het kristal veranderden zeer sterk bij een zeer lage

temperatuur. In mijn tijd kon je die alleen bereiken in een naar verhouding bijna luchtledig. Daarom kon je nooit met zekerheid zeggen of onder druk hetzelfde zou zijn gebeurd.

Toch dacht ik toen, dat we daarmee wel enkele wetten der natuur hadden erkend. Ik heb toen ook veel correspondentie gehad met mensen in Nederland, die zich met dezelfde problemen bezighielden. Nu begin ik langzaam te begrijpen, dat het niet gaat om de eigen structuur van het kristal, een vlakkenstructuur, maar dat het in wezen gaat om een stralingsstructuur, die in het geheel al aanwezig is, maar die door verschillende tussenstoffen verschillend wordt geconcretiseerd.

Laat mij daar niet te ver op doorgaan, want er is mij nadrukkelijk verzocht niet af te wijken naar pseudo-wetenschappelijke beschouwingen. Hierbij wil ik graag toegeven, dat veel van mijn wetenschap van eens nu pseudo is geworden en dat veel van mijn toen door mij hooggewaardeerde kennis is teruggevallen tot gegevens, die men nu misschien in de eerste klas van een lagere school al aarzelend aan de kinderen verkondigt.

Het werkelijke proces dat belangrijk was – en dat is in feite weer een paradox – ligt niet in hetgeen je bereikt, maar in hetgeen je zoekt. Het bereiken in zichzelf is alleen de constatering van een illusoire situatie, waarvan de grondwaarden nog steeds onbekend zijn. Maar het zoeken in zichzelf is een richten van de persoonlijkheid en daarmee het bepalen van een eigen en voor het ik vaststaande relatie met het Al.

In mijn geestelijke omzwervingen ben ik tot de conclusie gekomen, dat inderdaad datgene wat ons stuwt, hetgeen wat voor ons het belangrijkste is, bepalend is voor onze relatie met de gehele kosmos en ook met God. We kunnen dan niet zeggen wat wij precies zijn, wat wij betekenen. We kunnen ook niet proberen onze eigen betekenis te ontleden tot we in een uiteindelijke formule kunnen zeggen: dit is nu de basis van mijn ego. We kunnen alleen maar onze intentie verfijnen, onze intensiteit van beleven toespitsen er daarmee onze relatie met de werkelijkheid vanuit en voor onszelf bepalen.

In kringen als de uwe – en dit is zeker niet minachtend bedoeld – vinden de mensen het bestaan van innerlijke kracht en het gebruik van innerlijke gaven het meest belangrijke wat er bestaat. Ik heb gezocht naar een vergelijking om duidelijk te maken hoe ik het zie.

Wij hebben een blok hout en we zijn bezig daaruit een beeld te maken met de gutsen en beitels van gevoel en van rede. Zo nu en dan springt er een aardig mooie krul af, zo'n houtkrul. We kijken niet naar het beeld dat wij vervaardigen maar we zeggen: "Wat een schone krul; dit is mijn bijzondere gave." Dit is natuurlijk dwaasheid.

Uit het onbegrip voor ons werkelijk wezen en de werkelijkheid zijn we voortdurend bezig delen af te stoten van denkbeelden, praktijken, die niet horen bij wat we feitelijk zijn. Dat kan wel eens een keer een beetje wonderlijk verlopen en pijnlijk zijn. Toch doen wij steeds meer afstand van dingen. Wij nemen afstand van al datgene, wat niet behoort bij ons werkelijke ik. Daardoor worden wij bewuster niet door hetgeen wij gewinnen, maar door hetgeen wij verliezen.

De gaven die, zoals reeds genoemd in uw kringen, zo begeerd zijn, zijn alleen maar een afvalproduct. Wat we dan uiteindelijk zijn, een middeleeuws duivelskopje dan wel een renaissance cherubijntje of welke tussenvorm er dan ook moge bestaan, geeft ook niet de totale werkelijkheid weer.

Want de werkelijkheid doet mij denken aan een Vlaams gesneden retabel zoals je daar in sommige kerken nog in grote schoonheid kunt aantreffen. Het zijn zeer vele verschillende gesneden figuren, details en beelden, die samengevoegd iets brengen van een heiligheid die elk deel afzonderlijk ontbeert.

Het is het deel-zijn van het geheel waardoor onze betekenis bepaald wordt. Ons eigen streven naar betekenis is echter noodzakelijk om dit ik te ontdoen van al hetgeen wat er niet bij behoort, zodat wij zullen passen in het geheel.

Wij streven naar een steeds groter bewustzijn om ons ik-bewustzijn te kunnen verwisselen voor een totaal-bewustzijn. D.w.z. dat op het punt van onze bereiking de bereiking waardeloos is geworden maar een andere werkelijkheid begint. Hoe paradoxaal het ook moge klinken, wij kunnen niet leven vanuit een eenzijdigheid. Wij kunnen spreken van de kracht en van de

liefde, maar dan moeten we ook zijn de onmacht en de haat. Niets kan bestaan zonder zijn tegendeel. De meest intense liefde bergt in zich het zaad van de meest intense haat. De hoogste wijsheid omvat het geheel aan mogelijke dwaasheden dat in je schuilt.

Ik moet hier helaas nog een paradox aanstippen. Het leek mij zo eenvoudig om in menselijke woorden iets uit te drukken van de werkelijkheid, die ik voor mijzelf althans benaderd meen te hebben. Hoe meer ik echter zoek naar de juiste woorden, hoe meer ik vrees de ware betekenis, mijn werkelijke intentie te verduisteren. Misschien is het zo, dat alleen hij licht kan brengen, die duisternis heeft geschapen. Het lijkt er soms op.

Dit alles is nu niet voor u ter zake dienende en u zult mij willen vergeven, wanneer ik probeer om op een andere wijze uitdrukking te geven aan datgene wat in mij leeft.

Er zijn heel veel dingen in de wereld, die in feite niet als een directe werking kenbaar zijn. Je kunt ze met andere elementen samenvoegen en er gebeurt niets. Maar als je een bepaald mengsel van elementen hebt gemaakt, dan zijn deze niet actief totdat die tussenstof erbij komt, die zelf niet verandert. Dan opeens ontstaat de chemische werking, de chemische reactie.

Zo stel ik mij ongeveer voor dat waarheid, God en Goddelijke kracht voor ons functioneren. In zich zijn zij niet actief. In zich veranderen zij ook niet. Maar wanneer in ons de juiste samenstelling is bereikt maken zij werkingen mogelijk, die zonder deze waarden van goddelijke waarheidslicht en kracht niet zouden bestaan. Dan moeten we ook niet God beschouwen als de oorzaak zonder meer. Wij moeten zien naar die God, naar dat licht, naar die kracht als datgene wat de werking in ons mogelijk maakt.

Wij zijn het uiteindelijk toch zelf, die bepalen of die werking kan plaats hebben of niet. Slechts wanneer wij in onszelf in staat zijn om uit het geheel van ons wezen juist dat probleem, die wens, die wil, die actie naar voren te brengen, die op dat moment voor ons bepalend is, kan de kracht, kan het licht ons veranderen.

En dat is weer een paradox. Wij, die mensen zijn of geweest zijn, zijn in staat om op te klimmen tot de hoogste waarheid en de hoogste beheersing. Maar ofschoon wij dit alleen kunnen door hetgeen wij zijn, zouden wij niet daarvan kunnen waarmaken zonder het in zich onveranderlijke dat niet in ons werkt, maar dat in ons de werking de ontwikkeling mogelijk maakt.

Hier ligt dacht ik het grote probleem. Ik heb geprobeerd u enigszins duidelijk te maken hoe ik de dingen zie. Maar wanneer een mens niet weet wat mogelijk is, dan ontwerpt hij een beeld van het mogelijke. Met dit beeld gaat hij aan het werk. Experiment na experiment tot uiteindelijk blijkt nu reageert de zaak, nu gebeurt er iets, nu verandert er iets.

Zou het voor ons allen dan toch misschien zo zijn, dat het ons werken, ons streven zelfs ons zoeken naar het onwaarschijnlijke en het onmogelijke is, waardoor de werkingen in ons ontstaan. Waardoor vanuit ons waarheden worden geboren.

Je kunt niet zeggen: "God werkt door mij, God zal voor mij werken," of "De duivel werkt door deze of gene of door mij en is aansprakelijk." Want de reactie wordt niet bepaald door de middelstof die de reactie mogelijk maakt, maar door de samenstelling van stoffen waarin zij de actie doet ontstaan. En die samenstelling zijn wij zelf. Wij zijn het uiteindelijk zelfs die een ontlading van krachten mogelijk maken, waardoor we zieken kunnen genezen en desnoods zelfs doden kunnen laten opstaan. Wij zijn het, die in onszelf dat mengsel tot stand brengen, waardoor ons besef kan exploderen tot het buiten-de-tijd-staande kijkt naar toekomst of verleden. Wij zijn het die het doen. Niet anderen die het door of voor ons doen.

Maar wij kunnen niets bereiken als er niet die basis is, die God, die kracht – hoe u het noemt moet u zelf weten – datgene wat in ons actief is; beter gezegd wat in ons aanwezig is en zo de activiteit mogelijk maakt.

Je zult nooit een medemens kunnen helpen of genezen wanneer niet eerst in jezelf het juiste beeld bestaat, in jezelf de juiste emotie is ontstaan. Maar zonder God kun je nog niets. Je hebt dat ene nodig, dat onveranderlijke en daarom kun je nooit werkelijk iets bereiken zonder dat deze kracht in jezelf wordt beseft.

Nu weet ik dat veel mensen zeggen: "God is mij te ver; ik kan mij geen God voorstellen." Ik kan het ook niet. Maar we hebben toch een beeld wat er een beetje aan beantwoordt. Een

beeld dat we dan misschien een heilige noemen of misschien de zon of mogelijk zelfs een geest. Wanneer wij maar een beeltenis verbinden aan het eeuwig onveranderlijke, hoe dan ook, en het daardoor in ons werkt. Het wordt een besepte aanwezigheid in ons. Dan zijn alle dingen mogelijk. Zonder dit zijn we machteloos.

U zult bemerken, dat ik in de eerste plaats hierbij gesproken heb over uiterlijke effecten. Maar ook innerlijk geldt precies hetzelfde. Wij kunnen in onszelf dromen en beelden scheppen. We kunnen in onszelf weten vergaren, vragen stellen en het blijft een geheel waarmee je eigenlijk alle kanten uit kunt. Waarbij er niet één gegeven vaste richting is.

Maar neem nu die dingen in jezelf tezamen en laat het besef van de kracht, die in je leeft er op inwerken en opeens begint alles te veranderen. Het hergroepeert zich. Het krijgt een nieuw uiterlijk, nieuwe kwaliteiten en daar, waar een beetje weten en een paar vragen waren, ontstaat plotseling een zekerheid. Ontstaat plotseling een kunnen, ontstaat plotseling een doorzien der dingen.

Het beeld moge niet zo volmaakt gekozen zijn, desalniettemin vertrouw ik er op, dat u met uw bewustzijn in staat bent mijn werkelijke boodschap en intentie te begrijpen. Het is geen kerkelijke boodschap. Het is geen verhaal of evangelie. Wat een mens doet is wat hij doen moet. Wat een mens is, is wat hij beseft. Maar wat hij waarmaakt is de relatie tussen alles in zijn wezen zoals het in een bepaalde context gezien wordt en een kracht, die de reactie mogelijk maakt. Of we die kracht God noemen (ik doe het wel), of dat we daar X voor zetten of ypsilon, wat maakt het uit.

De zekerheid is dat onze innerlijke processen bepaald worden door een kracht, die in ons eerst het verschijnsel van verandering mogelijk maakt. Het is die verandering, die ons uiteindelijke doel moet zijn. Niet de gelijkblijvendheid, niet het bereiken van een niveau waarop we dan gerust en ons zelf verheerlijkend blijven staan zoals sommige ezelskoppen hebben gedaan, die zich wetenschapper. noemden, die weigerden om te zien naar datgene, wat anderen meenden te ontdekken. Zoals u iedereen hebt uitgescholden die wees op feiten, die ze liever over het hoofd zagen en hen confronteerde met stellingen of mogelijkheden die voor hen onaanvaardbaar waren. Zo is het zelfs gegaan met Charles Darwin, zo is het gegaan met vele anderen.

Laten wij geen ezelskoppen zijn. Geen verstarde dwazen die zoeken naar een innerlijk punt van hoogheid, waardoor wij de meerdere zijnde van anderen neer kunnen blikken op het nog niet zo ontwikkelde gevolg. Laten we begrijpen, dat we alleen door voortdurend zelf verder te veranderen zelf voortdurend in ons de nieuwe explosie te ervaren van ons wezen en datgene, wat er in dat wezen zich ook manifesteert.

Want alleen daardoor zullen we verder gaan. Alleen daardoor zullen we onze betekenis bepalen. Niet datgene, wat we langs de weg achter later, maar de weg die we afleggen is bepalend voor ons wezen, voor ons bewustzijn. Niet datgene, wat we aan anderen ontlenu, maar het moeizaam zoeken, het zelf bewijzen, het proef na proef nemen tot we gevonden hebben is bepalend voor datgene, wat we tot stand kunnen brengen, wat we zijn.

Misschien denkt u, dat is goed voor jonge mensen. Maar ouderen zijn nu eenmaal vastgegroeid in hun gewoonten en hun gedachten. Voor hen telt dat niet meer. Misschien is dat stoffelijk gezien waarschijnlijk. Maar na de dood komt er een leven en in dat leven zal je weer verder moeten gaan.

Telkenmale zul je verder moeten streven, verder moeten werken met wat je bent, met wat er in je leeft, met je gedachtenwereld en de krachten die je hebt. Niet een lichamelijke zo deze bestaat zo goed als een geest, die zich er in vestigt. Waarom zou je dan gaan rusten? Waarom zou je verstarren?

Niemand zegt tegen u, dat u in een ijtempo verder moet gaan met uw experimenten. Dat veroorzaakt meestal alleen maar ongelukken. Maar u moogt ook niet stoppen met uw experimenten. U moet proberen in uzelf een probleem te vormen, een besef te vormen, desnoods een kracht te vormen; een begeerte tot uiting of een begeerte tot begrip. En dan die kracht proberen in u te beseffen opdat er in u een voortdurende verandering moge zijn.

Alleen wanneer het besef in de mens voortdurend muteert kan de kracht van de mens zich voortdurend ontwikkelen. Alleen wanneer het besef van het ego in een voortdurende

verandering verder blijft streven naar de kern en naar de waarheid, zal men eens tenminste een klein deel van de onveranderlijke waarheid kunnen en mogen beseffen

De kracht in u is niets zonder uw wezen. Al wat in uw wezen bestaat is zinloos en doelloos, tenzij de kracht hierin de werking mogelijk maakt. Laat daarom uw leven een experiment zijn. Geen voortdurende hang naar zekerheden maar een voortdurend voorzichtig en overlegd experiment, waarbij u steeds weer probeert iets meer te begrijpen van de hele kosmos om u heen; iets meer te weten omtrent uzelf, de paradoxen en tegenstellingen die nu nog uw ik uitmaken. Daarin steeds weer het vinden van een vernieuwing, waarbij vanuit deze vernieuwing het ik zijn weg beter, omvattende weet te bepalen en in zich de werking van de kracht voortdurend weet aan te passen aan datgene, wat hij zelf is en wat de waarheid is waartoe hij behoort.

Ik vrees, dat ik niet zonder enige nadruk heb gesproken. Maar in de grote onwetendheid waarin ook ik nog verkeer is dit een zekerheid die ik gevonden heb, proefondervindelijk in en aan mijzelf bewezen heb. Ik meende u niets beters voor te kunnen leggen dan deze schijnbare paradox, waarin de Almachtige werkeloos is en de onvolmaakte in zich werken kant maar alleen wanneer de rustende godheid in hem de werking mogelijk maakte.

Deze paradox heeft mijn weg mijn leven en ervaren bepaald. Ik heb ze met u willen delen in de eerlijke overtuiging, dat wat ik beleefd heb en nog beleef, ook voor u een weg zal blijken te zijn. Een weg, die u zelf moet gaan.

Het is geen verwaandheid wanneer ik zeg; dit is voor mij waar en zeker. Maar in alle nederigheid voeg ik er aan toe, dat u voor uzelf zult moeten nagaan wat hiervan voor en in u waar en zeker kan zijn; zonder experiment is er echter geen vooruitgang.

Ik hoop er toe bijgedragen te hebben, dat u bereid bent met en vanuit uzelf in het besef van de kracht, die in alle dingen aanwezig is, te zoeken naar de waarheid die voor u de belangrijkste is. Meer heb ik u niet te zeggen.

Sta me daarom toe nu afscheid van u te nemen u ten zeerste dankende, dat u mij hebt willen ontvangen en in vriendelijk rust hebt willen aanhoren.